

نقش مدیریت محیطی شبکه های ارتباطی در ایمنی ترافیک مجتمع های زیستی

دکتر رحمت محمدزاده

استادیار گروه معماری دانشگاه تبریز: rahmat@tabrizu.ac.ir

تلفن همراه ۰۹۱۴۳۰۲۳۲۲۴ محل کار ۰۱۳-۳۳۵۶۰۴۱۱

چکیده

اند تا عابرین پیاده. با چنین واقعیتی، مقاله حاضر به بررسی نقش مدیریت محیطی شبکه های ارتباطی در ایمنی ترافیک مجتمع های زیستی شهرهای بزرگ از جمله تبریز می پردازد. این مطالعه به صورت توصیفی و تحلیلی و بر اساس اطلاعات کتابخانه ای و مشاهده ای صورت می پذیرد. در این مقاله با بررسی توسعه محیطی ترافیک و حمل و نقل به این مطلب تاکید می شود که بیشتر اقدامات مدیریت محیطی شبکه های ارتباطی در ایمنی ترافیک قابل اجرا بوده و همین امر تاحد زیادی می تواند نوید بخش شهر ایمن و سالم باشد.

واژه های کلیدی: مدیریت ترافیک، ایمنی محیطی، شبکه های ارتباطی، وسائط نقلیه موتوری.

۱. مقدمه

در طی چند دهه گذشته، بدلیل افزایش آگاهی انسان از نقش حیاتی و غیر قابل جایگزین محیط در عملکرد ارگانیسم ها، حفظ و تقویت آن بطور جدی مورد توجه قرار گرفته است. احتمالاً بخشی از این توجه ناشی از وضعیت نابسامان محیط زیست و بخش دیگر ناشی از نقش تعیین کننده محیط زیست در ارتقاء سطح کیفی طرحها می باشد (بهرام سلطانی، ۱۳۷۰). این در حالی است که در کشور ما این مهم هنوز جایگاه واقعی خود را پیدا نکرده و بیشتر طرحهای ملی، منطقه ای و محلی بدون در نظر گرفتن اصول و

در ایران، بر اساس آمار و اطلاعات موجود (۱۳۸۵) از ۴۰۰ هزار مورد تصادف، حدود ۲۷۷۰۰ مورد آن منجر به فوت بوده که متأسفانه طبق پیش بینی ها این رقم طی سالیان اخیر با کمی فراز و نشیب همچنان جریان داشته است. این مسئله دلایل خاص خود را داشته و بسته به عوامل فرهنگی و اجتماعی، آموزشی، محیطی، شهرسازی، فنی و تکنولوژیکی، ترافیکی و غیره قابل توجه است. بی تردید یکی از این عوامل به الگوی طراحی مسیر و سازمان فضائی و سیستم محله بندی مجتمع های زیستی بر می گردد. واقعیت این است که در بیشتر شهرهای کشور، به عنصر شبکه ارتباطی عمدتاً با هدف کارائی ترافیک سواره نگریسته می شود. دست اندرکاران امور ترافیک و حمل و نقل خیابانهایی احداث می کنند که وسائط نقلیه موتوری در آنها بتوانند به سرعت از یک نقطه به نقطه دیگر جابجا شوند. آنها معمولاً علایق و مشکلات ایمنی افراد ساکن در شهرها، و محلات مسکونی را در نظر نمی گیرند و بدین ترتیب باعث افزایش سرعت ترافیک می شوند. پیاده روها اغلب یا حذف شده و یا به اندازه کافی عریض نیستند تا عابرین پیاده در آن احساس آرامش و امنیت کنند. محلهای خط کشی شده مخصوص عابر پیاده اغلب در فاصله دور از هم می باشند. این در شرایطی است که بیشتر محلات شهر فاقد هر گونه تاسیسات و تجهیزات هدایت کننده ترافیک پیاده و سواره است. چراغهای راهنمایی بیشتر برای خودروها تنظیم شده